

Vượt qua cơn bão

Linh mục **Antôn Phạm Xuân Tạo** đã trút hơi thở cuối cùng lúc 5g50 chiều tối chúa nhật 15/1/2022 tại Melbourne sau hơn 6 năm làm linh mục. Như lời chia sẻ của Lm Steven Rigo, chánh xứ St Mary's Greensborough, cha Tạo bị ngã bệnh vì nhiễm trùng máu (septicaemia) do một tai nạn tình cờ trước ngày chuẩn bị chịu chức năm 2011 nên đã không thể chịu chức vào dịp đó. Tuy nhiên cha đã quyết tâm thực hiện cho bằng được giấc mơ làm linh mục nên đã về giúp giáo xứ St Thomas the Apostle, Greensborough năm 2014 và đã được chịu chức linh mục năm 2016 để phục vụ Dân Chúa. Mặc dù vật lộn vất vả với bệnh tật trên người, Cha luôn tỏ ra là một biểu tượng của 'một máng thông Ôn Sủng' của Thiên Chúa đến cho chúng ta. Trong tinh thần tưởng nhớ, xin phỏng dịch bài viết cũ năm 2021 bằng tiếng Anh của cha trên www.shalomtidings.org để chúng ta đọc lại lời chia sẻ của cha về hành trình ngoạn mục vượt qua giông bão, bất chấp tình trạng khuyết tật tê liệt của bản thân mình. <https://shalomtidings.org/braving-the-storm/> (M.D.)

Để thực hiện ước mơ trở thành linh mục, tôi đã phải vượt qua rất nhiều thử thách và khó khăn. Rất nhiều lần, khi cơn đau dường như không còn có thể chịu đựng được nữa, tôi đã cầu xin cho sự đau khổ mà thể xác tôi đang chịu đựng được hợp nhất với Chúa Giêsu trong cuộc khổ nạn của Người. Tôi hiểu rằng Người có thể làm bất cứ điều gì, do đó nếu Người muốn tôi trở thành linh mục, thì một ngày nào đó tôi sẽ trở thành linh mục.

Tôi sinh ra ở miền Bắc Việt Nam, là đứa con thứ 7 trong gia đình có 8 con. Chúng tôi lớn lên trong một làng quê rất nghèo nàn khi học hành phải chấm dứt ở năm lớp 9, nhưng tôi cảm thấy Chúa muốn kêu gọi tôi trở thành linh mục. Để điều đó có thể trở thành hiện thực, tôi phải học ở bậc đại học. Do đó khi mới 14 tuổi, tôi và anh trai thật buồn bã phải giã biệt gia đình để đi học bậc trung học xa nhà.

Vào lúc đó, nhà cầm quyền cộng sản ở Bắc Việt Nam đã đóng cửa các chủng viện, do đó sau khi học xong trung học, tôi đã dành 4 năm toàn thời phụ giúp cha xứ nơi mình sinh sống, 4 năm học đại học và 4 năm đi dạy học trước

khi có thể bắt đầu chương trình huấn luyện dành cho các chủng sinh ở miền Nam Việt Nam. Giấc mơ của tôi nay cuối cùng đã trở

thành sự thật, nhưng đó chỉ mới là sự bắt đầu. Khi tôi học xong 3 năm Triết Học, tôi được mời gọi hoàn tất chương trình học để trở thành linh mục ở nước Úc.

Không lường trước được

Sau hơn 3 năm học thần học và 1 năm đi giúp xứ, cuối cùng tôi đã nhận được tin vui khi đức giám mục sở tại đã chọn ngày chịu chức cho tôi làm phó tế. Vài ngày trước ngày trọng đại này, tôi không may mắn đã bị 1 tai nạn nhỏ khi lấy hành lý phía sau xe hơi ra và cánh cửa chốt để hành lý này đã đóng xập xuống, đè bẹp mấy ngón tay của tôi. Mấy chủng sinh khác chùi rửa tay cho tôi nhưng mấy ngón tay bắt đầu sưng phồng và đau đớn nên sau 3 ngày chịu đựng, cuối cùng tôi đã phải đi nhà thương. Các bác sĩ đã làm tôi ngạc nhiên khi cho biết là tôi chỉ còn ít hơn 50% mức độ máu bình thường trong cơ thể vì tôi đã bị chảy máu ở trong nội tạng. Họ khám phá ra là tôi bị loét bao tử cần phải được mổ khẩn cấp ngay lúc đó.

Khi tỉnh dậy, tôi ngạc nhiên khi thấy mình bị trói trên giường bệnh. Bác sĩ nói là người của tôi run rẩy nhiều quá nên họ phải trói tôi lại để có thể truyền máu cho tôi. Họ nói tôi bị uốn ván (tetanus), nhưng sau 40 ngày trị liệu, tôi đã đủ khỏe để trở về chủng viện bắt đầu chương trình học thâm sâu trước khi chịu chức.

Sau nhiều tuần lễ, đức giám mục gọi tôi đến và cho ở với Người. Thật là tuyệt vời khi có thể tham dự thánh lễ với Người, nhưng tôi bất ngờ bị té xỉu trong vương cung thánh đường và phải gấp rút chở vào nhà thương.

Họ cho tôi nằm trong khu chăm sóc đặc biệt (intensive care) vì tôi phát triển 1 thảm họa nhiễm trùng máu và không dự đoán là có thể sống còn. Tôi ngưng thở và phải dùng máy hỗ trợ sống (life support) để thở. Do các bác sĩ chắc chắn là tôi sẽ chết nên họ kêu anh em trong gia đình tôi ở Việt Nam qua.

Sau khi được xúc dầu kẻ liệt, máy hỗ trợ sống được tắt đi nhưng tôi đã không chết. Sau vài giờ, họ lại mở máy lên. Một vài tuần sau, họ lại tắt máy, nhưng tôi vẫn sống còn. Tôi hôn mê trong thời gian này là 74 ngày và trải qua 18 lần giải phẫu.

Cắt bỏ

Khi tỉnh dậy sau cơn hôn mê, tôi vẫn còn cảm thấy rất đau đớn. Tôi không thể nói chuyện vì vẫn còn 1 cái ống đút vào cuống họng mình. Và mặc dù sau đó rút ống ra, tôi vẫn không thể nói mà mất nhiều tháng sau đó để học nói trở lại một cách chậm chạp và đầy đau đớn.

Tình trạng sức khỏe của tôi vẫn chưa qua thời kỳ nguy kịch và các bác sĩ lại chuẩn bị một cơn giải phẫu mới mà anh tôi đã ký giấy đồng ý cho tiến hành, nhưng khi được đọc và biết là họ tính cưa một chân của mình thì tôi từ chối, không cho họ làm việc này.

Bác sĩ nói là nếu không cưa chân thì tôi sẽ chết nhưng tôi vẫn cương quyết không muốn vì nếu làm thế thì tôi không thể chịu chức linh mục được.

Tôi không thể buông bỏ giấc mơ làm linh mục của mình mặc dù gia đình tôi và nhiều người bạn tốt khuyên nhủ là tình trạng của tôi thật là bế tắc và nên trở về Việt Nam lập gia đình. Thật là nhiều thử thách, từ tâm thần đến thể xác, nhưng tôi vẫn hy vọng và cậy trông vào sự quan phòng của Thiên Chúa.

Sau 1 tháng 'không có gì vào miệng' ('Nil by mouth') tôi thật ước ao được rước Chúa vào lòng qua Bí Tích Thánh Thể. Nếu tôi có thể đón nhận dù chỉ là 1 giọt máu thánh, tôi biết rằng mình sẽ được chữa lành.

Ngày hôm sau đó, cha Peter đã mang máu thánh cho tôi nhận trong Bí Tích Thánh Thể. Khi cha đổ vài giọt vào miệng tôi, tôi hình dung thấy nó di chuyển trong thân thể mình và chạm vào nơi bị nhiễm trùng. Ngày hôm sau, tôi cảm thấy khá hơn nhiều. Thử nghiệm được làm và sự nhiễm trùng đã biến mất.

Sau hơn 1 năm trong bệnh viện, đức giám mục đã thay mặt gia đình cùng với tôi gặp nhân viên bệnh viện để bàn về tương lai của tôi. Bác sĩ tường trình là tôi sẽ không bao giờ có thể bước đi được nữa và cần chăm sóc cao độ (high level care) 24 giờ một ngày cho suốt cuộc đời còn lại của mình. Họ nói rằng tôi không thể tự chăm sóc, tự tắm rửa và ngay cả việc ngồi dậy, nằm xuống trên giường ngủ cũng thế.

Thật là kinh hoàng khi nghe điều đó, nhưng còn kinh hoàng hơn khi nghe quyết định của đức giám mục sẽ không cho tôi chịu chức phó tế và linh mục. Sau bao nhiêu năm học tập, giấc mơ của tôi dường như tan biến.

Thật là khó khăn cho tôi nhưng tôi tiếp tục cầu nguyện. Tôi quyết tâm phải đi bộ bằng được, do đó tôi cố gắng nhiều qua những bài học vận động tay chân đầy đau đớn cho thân xác và phó thác mọi chịu đựng của mình cùng với chúa Kitô cho những ai đang cần đến lời cầu nguyện của bản thân mình.

Sự phục hồi cần nhiều năm. Có những lúc tôi muốn buông bỏ tất cả nhưng cố gắng bám víu

lấy giấc mơ của mình và nhờ đó có can đảm tiến bước.

Những đôi mắt lấp lánh

Mặc dù có nhiều thử thách và trở ngại, tôi vẫn cảm thấy là Chúa muốn tôi trở thành linh mục để phục vụ Dân Người đầu cho tôi có những yếu đuối của mình. Do đó một ngày kia, tôi gửi thư cho đức tổng giám mục Melbourne để hỏi và xin Người chấp nhận cho tôi chịu chức. Trong sự ngạc nhiên của tôi, Người sắp xếp gặp tôi ngay và thảo luận những điều Người muốn tôi làm.

Đức Tổng Giám Mục đồng ý cho tôi chịu chức dù tôi phải nằm trên giường hay ngồi xe lăn nhưng Người nói là tôi sẽ có tiến triển ngày càng tốt hơn và có thể đi bộ được. Lúc đó tôi đang ngồi xe lăn và phải tập trung tập đi đứng sau giờ học tập mỗi ngày, sao cho có thể cùng bước lên bàn thờ với các ứng sinh khác trong ngày chịu chức.

Vương cung thánh đường ngày hôm đó ngập đầy những khuôn mặt tươi sáng của bạn bè. Nhiều người trong số họ đã gặp tôi khi tôi cần sự chăm sóc của họ ở nhà thương nên họ hiểu đây là 1 điều đáng kinh ngạc khi tôi có thể sống để thấy ngày mình được chịu chức.

Những giọt nước mắt vui mừng trong mắt tôi và tôi cũng thấy những đôi mắt long lanh ngấn lệ của những người quen biết. Tôi không thể ngờ rằng ngày này cuối cùng đã đến, 30 năm sau khi tôi bước ra khỏi làng quê nơi sinh trưởng để đeo đuổi giấc mơ của mình.

Bây giờ tôi làm việc với 2 linh mục khác trong 1 cộng đoàn bận rộn với 4 nhà thờ, nhiều trường học và 6 nhà dưỡng lão. Mỗi ngày khi tôi có thể đi bộ để cử hành thánh lễ, chuyện đó như một phép lạ mới xảy ra. Tôi không nghĩ mình cảm thấy mệt mỏi để làm các việc hàng ngày này.

Và rồi với sức mạnh do sự hy sinh thiêng liêng của thánh lễ, tôi bước đi thăm học trò ở các trường học, các vị cao niên nơi các nhà dưỡng lão. Tôi cảm thấy được chúc phúc khi mang sự hiện diện của Thiên Chúa đến cho họ.

Sự chờ đợi lâu ngày để trở thành linh mục của Chúa nay đã qua và bây giờ tôi đã có thể chia

sẻ với họ hoa trái kết tụ từ những hy sinh trong sự hiệp thông cùng Thiên Chúa.

Sự kiên trì bước qua những khó khăn của mình đã giúp tôi có thể hiểu và giúp người khác trong những nghịch cảnh của họ. Tôi đã học được rằng khi mình nghĩ đến nhu cầu của người khác và đến với họ với 1 khuôn mặt vui cười, chuyện đó đã chuyển hướng sự đau đớn trên thân xác tôi và biến cải những đau đớn đó thành niềm vui.

Khi người khác đến với tôi để được hỗ trợ, tôi có thể dựa

vào những điểm mạnh tôi đạt được qua cơn bệnh trên người để khuyến khích họ tiếp tục trải nghiệm cuộc sống qua các thử thách cuộc đời mang đến cho họ. Bởi vì họ nhìn thấy là tôi đang chịu đựng 1 sự tàn tật trên thân thể, nhờ đó dễ dàng cho họ khi liên tưởng đến tôi trong những lúc họ gặp khó khăn và nhận thấy họ có thể đón nhận những hỗ trợ của Giáo Hội để kiên trì niềm hy vọng trong những lúc khó khăn đến tối trong cuộc sống.

